

De blaadjes in het bos kleurden rood en goud.
Eekhoorn snoof de lucht op – die was lekker koud.
'Hoera!' zei Eekhoorn. 'De winter komt eraan!
Ik moet nu gauw op zoek naar eten gaan.'

Het was heel stil en de lucht was fris.
En nootjes zoeken is het leukste wat er is.
Eekhoorn was het snelst, het slimst, het best.
Ze kon veel beter nootjes zoeken dan de rest.

Ze keek op ieder plekje en
achter ieder blaadje,
in elk vergeten hoekje en
elk verborgen gaatje.

Ze verstopte haar noten
waar niemand ze zag,
klaar om te eten op een koude,
winterse dag.

Nu had ze noten in alle soorten en maten.
Ze dacht aan recepten voor koekjes en taarten.
Maar had ze wel genoeg voor de lange wintertijd?

'Ik haal er nog een paar,
gewoon voor de zekerheid.'

De andere dieren in het bos waren helemaal niet blij,
want Eekhoorn was gewoon veel sneller dan zij.
Als ze een nootje wilden pakken, hadden ze steeds pech,

want dan kwam Eekhoorn eraan en...

WHOESJ...

was het nootje weg!

De dieren waren het zat en maakten veel kabaal.
'Dit is niet eerlijk!' riepen ze. 'Noten zijn voor ons allemaal!'
Zo kon het niet langer – ze hadden er schoon genoeg van.
Het was tijd voor actie. Tijd voor een slim plan!

Ze hingen posters op in het hele bos.

Daarop stond: **STOP, HOU OP, EEKHOORN!**

Met een mooie tekening, gemaakt door Vos.

Maar Eekhoorn was druk en
had niets in de gaten...

Ze moest noten zoeken –
ze mocht niets achterlaten.

